

...*K*ad pakrēsli atspīd

rudens tumšie
plīši
mani apciemo
brīži
īsi kā sprīži
darbīgi kā
septiņi rūķīši
steidzīgi
satver tie mani
aiz rokas un
ņem līdz par astoto
draudzīgā bariņā
steigā kā *kariņā*
lecam mēs sudraba
aero putnā
ar hronometrisku
precizitāti
aiztrauc kas līdzās
miljoniem putnu
un izgaist
zilajās tālēs
kur zvaigznes
pirmīt kas
spožas
tagad pamestas
bālē
vēlme pastāstīt
redzēto
kvēlo tik spoži
ka debesis
satumst zem kājām
un aizraujas
valoda
šņāc vienīgi
zīmuļa asmens
uz baltas papīra
galodas...

r Mīlestību

un baltu Domu
var visu,
pieberot
Pacietības sāli -
pa kripatiņai,
pa šķipsnai,
pa riekšavai...

*N*esprosto **d**omu

Šaurā kambarī, -
tad tā nolauzīs spārnus,
Pieliec vismaz spoguļi pie sienas,
Lai radītu tai telpas ilūziju

auri gadu simtiem un

tūkstošiem,
pāri gadsimtu miljoniem,
caur zemīti un
pazemi,
garām Veļu valstībai -
āderu krustpunktos
satiekas
Dzīvības spēki...
Dzimst leģendas,
teikas un
Tautas dziesma....

Divas sirdis
krustpunktā
uzplaukst vēl un vēl,
cerībā panākt
nerimtīgo Laika ritumu...

Mēs dzīvojam
krustpunktu Kosmosā,
krītam,
līdzīgi zvaigznēm
un dzimstam,
atstājot
ceļā aiz sevis
vienīgi Dziesmu
par savu Tautu...

*R*ežisors

man uzticēja lomu,
bet neiedeva scenāriju,
tik idejām pilnu somu...
Pie sevis tā prātodams
es kājām lēnām
gāju uz mājām,
un tur priekšā
atkal ir viņš
un vaicā
Vai pirmizrāde
ir notikusi?

smu „Alfa”

un manī plūst ļaudis
kā svētceļnieki uz Meku,
Aglonu vai Romu,...
Tie aizplūst pa manām
artērijām un kapilāriem,
ieklausoties savās sirds balsīs,
kas ilgojas pēc mazās Paradīzes
tepat Zemes virsū,
tik sasniedzamas ,
tik vilinošas...
pretstatā pilsētas
vēnu trombozēm no
Pasaules *humānās palīdzības*
sēnalām un cilvēku alkatības
vislielākajā no hipermarketiem,
ieiešanu kurā un iziešanu no kura
mēs izlūdzamies savam Radītājam.
... Esmu Omega.
...Grieķu alfabēta pēdējais burts.
Burts, kura nozīmi savā dzīvē
daudziem grūti pat iedomāties
un kā pēdējais es arī
izmantoju savas pirmtiesības
noslēgt šo absurdo polemiku
par Hipermarketu tēmu...

s domu tramvajā bēgu

cauri trombiem
pilsētas artērijās, kur
steiga ar laiskumu mijās,
bēgu no cilvēku kņadas,
kas līdzīgi kaijām klieudz
cīņā par kumosa tiesu,
iebēgu sevī un mulstu no
mistrāla griezīgās elpas
manā Aviņjonā.

*K*ad piedzima

Laiks,
pie viņa šūpuļa
neviens nestāvēja...
Varbūt tāpēc šis tāds
aušīgs ?
Te ir.
Te nav.
Brīžiem -
tālu pagātnē,
bet pēc mirkļa
aiztrauc mums garām,
atstājot mūs ceļmalā
ar izbrīnā ieplestām
acīm...
Jo, kur gan tas
redzēts,
ka septembrī
dārzs ir piebiris
pilns
ar vēja notrauktiem
ābeļziediem...

Es eju

pa puķu aleju
kā pa Galileju,
par ikdienas rūpestiem
smeju,
raugos uz bišu
skreju
un domās nokauju
tronus,
kas kā nepaklausīgas
aitas vairāk uzticas
vilkiem
un neklausa savus
ganus.

Tā eju pa savu aleju
kā pa Galileju,
un kā sapnī es manu
visapkārt aplokam
elektriskos ganus,
bet aplokā –
kailas Aitas...
...Nu tik kailas,
ka kailāks par kailu
top kauns...

.....
....Bet ko kailam padarīsi,
ja čūska uz vēdera līzdama
sava Kunga priekšā
šoreiz bija aizmirsusi
kailās radības iekārdināt
ar aizliegtā augļa
brīnumu
no visaiizliegtākā
Atziņas koka...

Es piespiedišu Viņu

mīlēt Dzīvi-
mācītājs teica klātesošiem,
un noliecies,
pagrāba pirmo sauju
zemes...
Dobji nodunēja atsegtajā
zemes klēpī...
Es lūgšu Dievu
likt Viņam nolaisties
no saviem augstumiem
un rāpus līst
caur šķīstītavu,
pletņu mēļu laizītam !

Mācītājs noliecās
pēc otrās saujas un atkal
zemes klēpī nodunēja...
Trešā smilšu sauja
palika rokā –
misticiski lēnām
no zemes klēpja
sākumā parādījās
šķirsta vāks,
tad šķirsts,
un visbeidzot bija
redzamas
zeltītas ķepiņas
īstu pigu izskatā un
lielumā

Kapu klusumā varēja dzirdēt,
kā pat apkārtējie koki
dziļi ievilka elpu,
tad atskanēja kā lielu kastaņu
kritiena troksnis -
daži klātesošie vērotāji,
aizmirsuši par pieklājības
normām,
nokrita zemē kā beigtas
žurkas.

Pārējie,
redzot sevi mazākumā –
metās bēgt.
Viņu soļu troksni
ilgi vēl slāpēja kliegziena
atbalss,
kas sitās pret kokiem kā
iesprostots putns...

-Ko tu te muldi...???

skolotājs lēnām, bet draudīgi
pacēla skatienu pāri
linzu vākiem,
nosviedzams burtnīcu galdā
kā pleksti.
– kā var tā domāt ?
Un kā var tā rakstīt ?
Paraugam iedoti tika jums
teksti !
Mēģini tagad mainītās
lomās
abus mūs brīdī un
vietā šai skatīt !
Temati pārdomām bija jo daudzi :
“Eju pār robežām paceltu galvu”,
un “Varoņi nemirst”,
vai “Dzīvo un ceri, lai dzīvē kam deri”... !

“Po” smiekliņiem skanot,
Salvadors apmierināts nobraucēja
savas pātagu ūsas
un portrejā atplauka Monnas
mistiskais smaids...

.....
Dzīves sliksni bija pārkāpis
kārtējais
Lielais Mistifikators

... s dzīvoju pilsētā

bez vienīgā luksofora
uz ceļa krusta,
daudzrindu maģistrālēm
un dzelzceļa termināla,
kas sarunājas ar pasaules
tālēm.

...Es dzīvoju pilsētā
bez lidostas ,
sudraba putniem
un ostām,
kuru krodziņi pārkarst
no kuģinieku čalām
un tostiem.

...Es dzīvoju pilsētā,
kurā vējš savērpis
putekļu stabus...
...un smiltis grauž acis
tā, ka saredzams nav
pat tirgus placis,
kurā es esmu bijis
vien tikai elektroniskā
kases aparāta „gaļa”
materiālistiskajā
pasaules karā .

...Es dzīvoju pilsētā,
kurā kā atvarā
sevi, kazu un suni savu
varu zaudēt uz kauliņiem,
maksājot zeltā.

...Es dzīvoju pilsētā
trubadūru slavētā,
mīmu peltā,
kurā kā žagaru kaudzē
sērkoks, kas meklēdams
zēveli, vīlies,
manam skatienam
izzūd virziens,
kurā pat ar apbruņotu aci
nav pamanāms vietvalžu
izdaudzinātais
„labais sākums”
mūsu utilitārajam
eksorcismam.

 s izstāstīšu

Jums mītu

...par... **dinamītu**...

Uz lauka

...Visur redami bija uzraksti:

„Danger!!!”

„Achtung!!!”

„Zrivo opasno!!!”

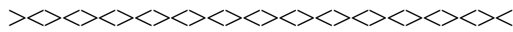
„Explosive!!!”

„Durak, kuda ti

Lježiš!!!”

„100% sprādzienbīstams,

Jedritvaikoks!!!”

Iztēlē

...Atbrauca 10 sapieri...

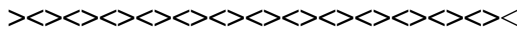
.....
...mašīnu aizvilka buksierī...

.....
...Atbrauca 100 sapieri...

.....
...bruņutransportierus aizvilka
buksierī...

.....
Atbrauca 1000 sapieru...

.....
.....tos arī aizvilka!!!

...Tad caur saprāta satelītiem
ierunājās raķetes...

...ievaidējās „dina**mītizētais**” lauks,
neuzņemdamies uz sevis grēku,
un tūkstošiem atbalsīs ierējās,
tā, ka visa pamale smējās,
...aizgūtnēm smējās vēl ilgi
par nožēlojamo uzrakstu
nāvējošo spēku ...

Krīt vanags

no augstākās egles,
kas rotā manu pilsētu,
sastindzis nāves bailēs.
Krīt miris...
Viņš bija vistu vanags...

Salido vārnas baros,
izplūktām spalvām
savstarpējos karos,
zvirbuļi salido,
atvelkas Strauss,
tusnī no pārbarošanas
un zelta olu dēšanas,
kas iet tirgū uz izķeršanu,
tik vistas sēž mājās
pie graudus siles
un graudus skaita,
jo nezin,
ka vanags ir miris,
tas maita.
Sēž Pūce uz adatas un
kaut ko gaida.
Trolejbusu
noteikti viņa negaida,
jo nav taču elektrības,-
transformatori sadeguši-
bija vētra. Transformatorus
jau arī neviens negrasās labot,
jo sola vētru vēl lielāku...
Domā Pūce, ko iesākšu?
Šķirstu būvēt ? Neder,
jo noteikti būs kāda... sūce.
Sēž, sēž un domā,
bet nevar nekādi izdomāt,
kāpēc adata neduras,
kaut arī viņa tik ilgi
uz tās sēž ?
Nolēma – palikšu uz
adatas,- tomēr drošāk,
nekā eglē.

”Pasaka par Egli”

... *K*orupciju apkaroja

Rīgā , Ventspilī un Rojā,
Tukumā un Jukumā,
Alūksnē un Šļukumā...

...Ak, korupcija,
tu, vārpata nolādētā,
viltiece emancipētā,
savā izdomā nepārspētā!
...un lai tu, latvieti,
nekristu grēkā-
tur kur ģimene
vaiga sviedros raujas
vienā sētā-
mēs tevi ar saknēm
izravēsīm-tu,
...vārpata nolādētā...

Z
isapkārt kā

kaujas laukā -
viens vienīgs
kurmju rakums.

Dzīve klusi
čukst -
ej,
tas ir tavs
ierakums...

Pulkstenis
stundas,
dianas
un gadus skaita.
Stundenis
mūžus sit...
Laika mašīnas
detonators
vienmuļi
sirdspukstus
skaita
no viena līdz
sešdesmit...

*K*arot vai nekarot.?

Kā tu domā, karot.?
Vai tu vispār domā,
karot.?
Runā, ka tu reizēm
mēdzot īstā brīdī
pierēs skriet,
ne tikai barot...
Vai tā ir taisnība,
karot.?

Kāpēc cilvēkiem tās nav..?

Putniem ir,
zvēriem ir,
dzīvniekiem ir.
Pat pūķiem un zvaigznēm
ir astes...
Velnam ir... Dievam nav.
Kāpēc cilvēkiem tās nav?
Varbūt tāpēc,
lai neraustītu aiz tām,
mazi būdami?
Varbūt,
lai cienījamāki izskatītos,
pieauguši kļūdami?

Saka- tam deguns mākoņos,
vai- deguns pa zemi velkas.
Tad teiktu- tam aste gaisā!
Vai- šis asti kājstarpē iežmiedzis!
Uzreiz būtu redzams,
kas tiem padomā...

Tagad mēs izliekamies.
Izliekamies par citiem
tuvāk Dievam esam,
bet patiesībā –
savu asti katrs
mēs azotē nesam...

*D*ieva

mīlestības
bezgalībā
sevis
nemīlestība,
slīgst
asaru strautā,
neizšķukstētā,
neizraudātā,
drupinot
sirdsakmenī
ceļu uz jūru,
kur to jau
gaida
burinieks,
pilns citu raudošu
nemīlestību,
bet pats dīvainākais -,
bargajam kapteinim
uz komandtiltiņa
...arī acīs mirdz
asara.

Cilvēks

noķēra Laiku
un iesprostoja
to pulkstenī.

.....
Nakts,
Mākonis,
Smilšu straujais
skrējieni bija viņa
glābēji no gūsta

.....
Cilvēks atkal
noķēra Laiku
un iesprostoja
to pulkstenī-
šoreiz
Dzeguzi lika
par sargu.

.....
Vēl šo
baltu dienu
Dzeguze sargā
Laiku, bet
Cilvēks domā,
ka sargi ir
uzticami.

“Pasaka par Cilvēku un Laiku”

s mantoju to,

kas bija pārpalicis no
aizgājušās Godības:
vecu servīzi ar
apskrubušām zelta
maliņām, mazu,
dzeltenā metāla važiņu
un snobisku pārlicību,
ka pasaulīgā manta
ir cilvēciskās eksistences
Niecības kronis.

Dievs par manu izvēli
lēja gaužas asaras.
Gardi atņirdzās Kārdinātājs,
iesplaudams sejā man
verdošu piķi, tad trakoja ellīgs,
un juzdams, ka “rieksts” tam
par cietu,- cirta vaigā vēl pliķi.

Moljērs, iespējams,
sasita pieri pret
sarkofāgu, - mizanscēnas
bija pārspējušas pašu Ģēniju...

Es Pats, būdams centīgs
aktieris, kam sveša nav
līksme un traktieris,
ilgi vēl deklamēju bangojošai
Jūrai šos ekstrēmos monologus,
Meistara rokrakstā rakstītus
ģeniālākajai no visām
Pasaules drāmām –
Dzīvei...

“ Mantojums”

Kritušais

eņģelis
iemiesojās
Jūdā Iskariotā
un nieka
trīsdesmit
sudraba graši
bija maksa
par
divām nāvēm...
Bija lēti pirkts
un pārdots.

Arī šodien
prasmēs
un līdzekļos
nepārspētais Tirgonis
ir pabijis gan
manī, gan Tevī,
gan Viņos,
un prātu lombardu
šaurajos krātiņos
mūsu dvēseles
ir stingušas,
līdz izpirktas
tikušas
Pestītāja ciešanās,
mūsu asarās,
tajās
saltajās ziemās
un
drēgnajās vasarās,
kurās mēs
maksājām
meslus
savam
dvēseles
daltonismam.

Baltais ar melno

paslēpes spēlē
melnbaltā placī starp
Zemi un Debesīm.

Melnie lauciņi
Baltos ķircina,
purniņiem savilktiem
viltīgā smīnā:
melnaiss var visu,-
melnaiss spēj
paslēpt,
noslēpt,
noglabāt,
apglabāt, ja vajag...
Gaismu spēj ieraut
tas sevī kā sūklī !
Netici ? Paskaties:
melnajā pleķī
gaismas stars pazūd
kā mazulis deķī !

Baltais par sevi
ir citādās domās,
uzskatot visu –
mainītās lomās:
putekļiem maziem
uz baltā tik glābiņš -
melnaiss tos izspļauj
kā palagi blusas,
gluži kā
grāmatu lapas baltās
melnajiem burtiem
liek izgērbties
kailiem !

Nograndā debesīs
Pērkona starts,
mākoņiem pelēkiem
asaras lija,-
tāpēc, ka viņi
ne balti, ne melni,
bet pelēki bija...
Gaismas stars žilbinošs
Debesīs sķēla, -
mirklis ar gaismu
sakļāvās dejā,-
nograndā rībiens un
Debesīs plīsa-
spoža septiņkrāsu
Varavīksne !

.....

.....

Paslēpes sākās...

“Paslēpes “

*K*āds gaismas spēks

no Tevis staro,
atmirdz telpā,
kur esam visi kopā
vienā elpā,
vienā pieskārienā,
vienā laika sprīdī,
un diena pelēkā, šķiet,
pārtop gaismas brīdī,
kas izrauj mūs no
skumju stingām skavām,
vērš sudrabā un liek
pie kājām Tavām...

*P*unāšana-

sudrabs,
klusēšana-
zelts...

Kas lielākā
vērtē?

Zelts rada
zeltu,
bruģējot ceļu ar
pielūdzēju kauliem.

Sudrabs slēpjas
aiz mākoņa
maliņas,
baznīcas Biķerī,
mēness starā...

Starā,
kas līdzīgi lāzera
acij
spēj iekļūt
vissmalkākā šūnā,
kā darbīgai bitei
to pildot un
aizvākojot.

Sudrabs,
laikam ritot,
pārtop Dzīvsudrabā-
bīstamā un
vilinošā...

...Manas svētnīcas
durvis ir atvērtas
visiem,
kam slāpst
glāstu!
Mēs dzersim no
Dzīvsudraba Biķera,
slavēdami
Lielo Meistaru!

s apjozu Lāčplēša jostu

un izbrīnīts vaicāju sev:

-Kāpēc tā nav melna?

Es vaicāju Debesīm:

-Vai tiešām ir tā,

ka baltā krāsa cilvēkiem

ir no Dieva,

bet melnā - no velna?

Debesis atbildi nesteidzīgi

stenografēja mākoņrakstā,

-Par to skaļi nerunā

šajā krastā,

vien karogi, guldīti zem lina

brīdīm, kad Vējš tos uzrunās

karavadoņa balsī,

nepacietīgi ieklausījās

manā sirdspukstā...

S avā sirdī

Zemes nastu nenes,-
Tavu acu dzīlēs
spoguļojas debess.
Tur, starp mākoņaitām
iezīmējies lidmašīnas
ceļš.
Pašu sudrabputnu
neredz,- mērojies
tas ātrumā ar skaņu,
tāpat neredz vēju,
kas tam līdzī skrējis
tagad padebesī
pats kā rumaks elš.

Domu lidlaukā
sev apvārsni zem
spārniem licis, putns,
gatavs tālēm,
ceļa gaidās trīs...
Borta displejā
kā asins artērijā
pulsē jautājums:
-Kādā Debess malā
tagad tas sev
ligzdu vīs.?.